

Czirják Tamás

ÉRZELMESÉK

Egy család, ahol MINDEN érzelem otthonra talál

A láthatatlan fonál

rejtett fejezet

A láthatatlan fonál

Aznap reggel valami különös történt: egy aranyszínű fény lopakodott be Érzelmesék házába. Én, Fonál Fecó, már korán ébren voltam, és valami izgalmas bizsergést éreztem a hasamban – mintha egy rejtélyes nap kezdődne. Évente csak párszor fordul elő, hogy egy igazán különleges, titkos fonalat tudok szőni, ami szemmel nem igazán látszik, de nagy varázslat rejlik benne.

Ez a reggel pont egy ilyen különleges volt – titkokkal teli!

A reggel úgy indult, mint mindig.
Anya a konyhában szorgoskodott,
Apa a szerszámai között kutatott,
Máté a kőgyűjteményét rendezgette,
Dóra Picúrral gurigázott a szőnyegen.
Zsivány az ablakban sütkérezett, Bubi
pedig nyugodtan úszkált a buborékjai
között.

Én pedig, Fonál Fecó, a polc széléről
figyeltem őket, és egy különleges
tervet dédelgettem: „Ma titkos fonalat
szövök. De vajon ki veszi majd
észre?”

Amikor mindenki elment otthonról, a
ház elcsendesedett. Csak Picúr
hortyogott a kosarában, Zsivány egy

porcicával viaskodott, Bubi pedig
körözött tovább az akváriumban.

Eljött az én időm.

Lassan, óvatosan nekiláttam a
különleges fonálnak. Ez nem olyan
fonál volt, amit legyek vagy bogarak
elkapására készítettem, hanem valami
egészen más: egy finom, csillogó,
szinte láthatatlan szál, ami összeköti
azokat, akik szeretik egymást, és
igazán figyelnek a világra. Ezt a
fonalat csak az veheti észre, aki a
szívével is figyel.

A fonál a nappali közepén indult, pont
a családi fotóalbum mellől, ahol a
legkedvesebb emlékek sorakoznak.

Onnan suhant tovább az asztal felé, melyen reggel még morzsák heverték – innen indul minden nap.

Aztán Máté íróasztalához tekeredett, ott egy félbehagyott rajz feküdt egy kirándulásról, mellette a kavicsok, amiket a pataknál gyűjtött. Innen Dóra kedvenc plüsséhez, amit minden este ölel. A szülők szobájába is bekukkantott – ott állt egy régi kép Anyáról és Apáról, amikor még csak ketten voltak.

A fonál körbekerülte Bubit, Picúrt és végül Zsiványt is. Mire végeztem, a fonál egy teljes kört írt le a házban.

Egy láthatatlan ölelés lett belőle – ami mindenkit összeköt.

Munkám végeztével visszahúzódtam a nappali sarkába, és vártam. Vajon észre fogja venni valaki ezt a különleges fonalat?

Délután elsőként Dóra jött haza Anyával. Vidáman ugrándozott be a házba, kezében egy színes rajzzal.

– Nézd, Anya! Lerajzoltam a családunkat! – mondta boldogan.

A képen ott volt mindenki: Anya, Apa, Máté, ő maga, és persze Picúr, Zsivány meg Bubi. De volt még valami: egy vékony, ezüstszínű vonal,

ami összekötött mindenkit. Mint egy kör.

– Ez nagyon szép! – válaszolta Anya.

– És ez a vonal?

– Nem tudom... csak úgy jött. Olyan, mintha valami összetartana minket – válaszolta Dóra.

Anya átölelte a kislányt. Egy pillanatra mintha valami megcsillant volna a szemében. Talán... látta a fonalat?

Kicsit később Máté is hazaért. Szó nélkül ledobta a táskáját, a szeme komor volt.

– Minden rendben? – kérdezte Anya óvatosan.

– Aha... – motyogta Máté, de látszott rajta, hogy nem mond igazat.

Aztán Máté szeme megakadt Dóra rajzán, ami az asztalon hevert. Hosszan nézte, majd hirtelen elmosolyodott.

– Mit rajzoltál? – kérdezte, és a hangja már nem volt olyan borús.

– A családunkat! – felelte Dóra büszkén. – Látod? Te is rajta vagy!

Máté bólintott, és a szeme megakadt a lapon futó ezüst vonalon.

– Tudjátok, ma összevesztem a legjobb barátommal – mondta végül.
– De most, hogy ezt a rajzot nézem, valahogy jobban érzem magam. Mintha... mintha valami emlékeztetne, hogy a barátok között is van egy ilyen láthatatlan szál, még akkor is, ha néha veszekednek.

Este, amikor már mindenki itthon volt, és eljött a szájból mese ideje, a család a kanapén gyűlt össze. Dóra az ölében tartotta a rajzot, amit egész nap szorongatott. Apa egy családról kezdett el mesélni, ahol figyelnek egymásra, és megpróbálják észrevenni a hétköznapi csodákat is.

Egyszer csak Picúr felkapta a fejét, és rám, a polc szélén üldögélő pókra nézett. Aztán végignézett a szobán – pont azon az útvonalon, amerre a fonalat szőttem.

– Nézzétek, Picúr mintha látna valamit! – szólt Dóra.

Mindenki csendben lett. Mintha egy pillanatra érezték volna, hogy tényleg van valami különleges a levegőben.

– Néha úgy érzem – mondta Apa –, hogy összeköt minket valami. Nem látjuk, de érezzük.

– Mint egy láthatatlan fonál? – kérdezte Dóra.

– Igen – bólintott Apa. – Egy fonál, amit a szeretet és a figyelem sző közénk.

A jó éjt puszik után mindenki aludni tért.

A ház elcsendesedett, lakói mélyen aludtak már.

Ekkor a fonalam halkan, alig észrevehetően felragyogott – mint egy szívdobbanásnyi fény. Nem izzott erősen, de melegséget árasztott és nyugalmat hozott. Pont olyan, amilyenné a szeretet és a figyelem fonja a családot, amikor mindenki biztonságban álmodik.

Picúr mocorgott a kosarában, kinyitotta a szemét, és felnézett. Zsivány lustán nyújtózott egyet, Bubi pedig buborékot engedett – mintha mind érezték volna a fonál puha rezdülését.

Én, Fonál Fecó, pedig elégedetten figyeltem a sarokból. Tudtam, hogy a fonalam, bár a legtöbben nem láthatják, mégis elvégezte a feladatát: emlékeztette a családot arra, ami igazán fontos – a köztük lévő szeretet és a figyelem ajándékára.

Mert néha a legfontosabb dolgok láthatatlanok. De aki igazán figyel, és a szívével is lát, az észreveszi a titkos

fonalakat, amelyek összekötnek minket azokkal, akik fontosak számunkra.

Érzésfonalak – Te hogy éled meg?

Ma egy igazán különleges fonalat szőttem. Olyat, ami összeköti azokat, akik igazán figyelnek egymásra. Dóra ösztönösen megérezte, és lerajzolta. Máté pedig, amikor ránézett a rajzra, megértette: vannak köztünk olyan láthatatlan kapcsolatok, amik még akkor is megtartanak, ha épp rossz napunk van, vagy távol vagyunk egymástól. Ezek a szálak az emlékekből, közös pillanatokból és a szeretetből szövődnek. És ha igazán odafigyelünk, érezhetjük őket – mint egy meleg ölelést.

- Érezted már, hogy valaki „Veled van”, még ha nem is volt ott?

- Ha Te is szőhetnél egy titkos fonalat, kivel kötnéd össze magad?
- Volt már olyan, hogy észrevettél valami szépet vagy különlegeset, amit más nem vett észre? Mi volt ez? Milyen érzés volt?
- Gondolj egy közös emlékre vagy kedves szokásra a családdoddal! Lehet, hogy az is egy láthatatlan fonal része?
- Te érezted valaha, hogy összeköt Téged egy láthatatlan szál valaki mással? Vajon hogyan érezheti ezt a másík?

Fecó bölcsessége:

A kapcsolat olyan, mint egy láthatatlan pókfonál: vékony, szinte észrevehetetlen, mégis erősebb, mint hinnénk. Megtart, még ha távol is vagyunk egymástól, és összeköt, amikor szavak nélkül szeretünk. Néha csak a legnehezebb pillanatokban vesszük észre, hogy ott van. Ez a fonál pedig újra meg újra megszületik – minden ölelésben, nevetésben és csendes figyelemben.

Hallgasd meg a dalt! 🎵